Άθεοι θεοσεβούμενοι

Χάρης Ναξάκης
Καθηγητής οικονομικών στο ΤΕΙ Ηπείρου, συγγραφέας
charisnax@yahoo.gr

«Ο θεός είναι νεκρός… παραμένει νεκρός… τον έχουμε σκοτώσει. Πώς θα παρηγορηθούμε, οι δολοφόνοι όλων των δολοφόνων; Ό,τι ήταν ιερότερο και τρανότερο στον κόσμο πέθανε ματωμένο από τα μαχαίρια μας. Ποιος θα σκουπίσει αυτό το αίμα από πάνω μας… Δεν είναι το μεγαλείο αυτής της πράξης πολύ μεγάλο για μας; Δεν πρέπει εμείς οι ίδιοι να γίνουμε θεοί, ώστε να φανούμε αντάξιοι;»
Φ.Νίτσε

Η τρέχουσα συζήτηση στην Ελλάδα για το θρησκευτικό φαινόμενο συνήθως εξαντλείται στις εγκόσμιες εκφάνσεις του: διαχωρισμός εκκλησίας-κράτους, φορολόγηση εκκλησιαστικής περιουσίας, σχέσεις εκκλησιαστικής ιεραρχίας με τις ελίτ του πλούτου, τα προνόμια της ιεραρχίας αυτής, η πρόσφατη διαμάχη για τη διδασκαλία των θρησκευτικών, η αντίληψη ότι η εκκλησία είναι βασικός πυλώνας του ελληνικού έθνους-κράτους, το εύλογο ερώτημα γιατί υπάρχουν 10.000 δημόσιοι υπάλληλοι κληρικοί ενώ οι δημόσιοι γιατροί είναι 8.000, η συνθηκολόγηση μέρους των εκπροσώπων της εκκλησιαστικής ιεραρχίας με κατακτητές (βλέπε την επιστολή των πατέρων του Άγιου Όρους που καλωσόριζαν τον Χίτλερ στην Ελλάδα), κ.λ.π.. Πέρα όμως από τα παραπάνω σημαντικά ζητήματα που τίθενται από την εκκοσμίκευση της θρησκείας, ένα ερώτημα παραμένει αναπάντητο. Γιατί, ενώ έχουν περάσει τρεις αιώνες από τότε που οι διαφωτιστές εξήγγειλαν το εγκόσμιο σχέδιο για το θάνατο του θεού, δεν πέθανε ακόμα; Ίσως αν άκουγαν τον Πλάτωνα -«η θρησκεία είναι ένα θεραπευτικό ψεύδος»-, θα αντιλαμβάνονταν τη συνθετότητα της θρησκευτικής ανάγκης.

Το βιβλίο του Κ. Λάμπου, «Θεός και Κεφάλαιο» (εκδ. Κουκκίδα), δεν μας φωτίζει καθόλου γι’ αυτό, είναι άλλη μία αναγγελία

θανάτου χωρίς να υπάρχει το πτώμα. Η εξήγηση για τον Κ. Λάμπο, που είναι προσφιλής στους διαφωτιστικούς κύκλους αριστερής, αναρχικής και φιλελεύθερης απόχρωσης, γιατί ο θεός είναι επτάψυχος, είναι απλή και χιλιοειπωμένη. Ο μύθος του παντοδύναμου θεού στηρίζεται στην άγνοια και στη βία της εξουσίας. Το επιχείρημα της άγνοιας είναι ιστορικά αίολο. Στην μακραίωνη πορεία των 70.000 χρόνων του homo sapiens, οι τελευταίοι τρεις αιώνες όχι μόνο δεν χαρακτηρίζονται από άγνοια, αλλά από μία τεράστια πλημμυρίδα γνώσεων και προόδων της επιστήμης και της τεχνολογίας. Γιατί αυτές δεν στάθηκαν ικανές να ξεριζώσουν την μυθοπλασία του θεού; Οι ίδιοι που επικαλούνται το επιχείρημα της άγνοιας θεωρούν ότι οι προεγγράμματες τροφοσυλλεκτικές-κυνηγετικές κοινωνίες, στις απαρχές της ανθρωπότητας, χαρακτηρίζονταν από εξισωτικές δομές και αντι-ιεραρχικές σχέσεις (ο πρωτόγονος κομμουνισμός του Μαρξ, ο ευγενής άγριος του Ρουσό). Αν όμως οι θρησκείες επιβλήθηκαν με τη βία των εκμεταλλευτικών εξουσιών για να λειτουργήσουν ως ιδεολογίες υποταγής, γιατί οι άνθρωποι των εξισωτικών και ακρατικών κοινωνιών πίστευαν στα πνεύματα;

Η αποδεικτική δύναμη του λόγου δεν μπορεί να αποκαλύψει χρησιμοποιώντας κοινά αποδεκτά εννοιολογικά εργαλεία, επιστημονικά και φιλοσοφικά, τι υπήρχε εν αρχή, την απαρχή της απαρχής. Ο λόγος ποτέ δεν θα αποδείξει αν υπάρχουν πνεύματα μετά θάνατον, αθάνατη ψυχή, κόλαση ή παράδεισος, ζωή μετά θάνατον. Οι θεολογικές αυτές παραδοχές δεν επιδέχονται επαλήθευση ή διάψευση, είναι αυτοεπαληθεύσιμες, δηλαδή δόγμα. Όποιος ισχυρίζεται ότι μετά θάνατον υπάρχει ψυχή ας φέρει μια απόδειξη. Ο άνθρωπος είναι ίσως από τα λίγα πλάσματα που έχουν επίγνωση του πεπερασμένου της φύσης του και την ίδια στιγμή αρνείται να αποδεχτεί την θνητότητα του. Η αξιοσημείωτη διάρκεια του θρησκευτικού φαινομένου είναι σε άμεση σχέση με το ότι ξορκίζει τη θνητότητα, προσφέρει μία παρηγοριά στο κατατρομαγμένο από τον αφανισμό του άτομο και μία προσδοκία για τη μετά θάνατο ανάστασή του.

Ο Νίτσε ατυχώς εξήγγειλε τον θάνατο του θεού, συνοδεύοντας

αυτή την προτροπή με μία ύβρη, να γίνουμε εμείς θεοί. Δεν έκανε τίποτε άλλο από το να αντιστρέψει την ιουδαιοχριστιανική παράδοση της ανθρωποποίησης του θείου (Χριστός) σε θεοποίηση του ανθρώπου. Τα αποτέλεσμα είναι μια ανθρωπολογική τραγωδία. Γίναμε εγκόσμιοι αλαζόνες θεοί και κυριαρχήσαμε πάνω στη φύση και στα άλλα πλάσματα και αυτό που αφήνουμε πίσω μας ως επίτευγμα της προόδου είναι ένας βίος αβίωτος, ένας ελάχιστος εγωκεντρικός εαυτός. Το ανθρωπολογικό υπόδειγμα της νεωτερικότητας είναι ο άθεος θεοσεβούμενος. Αυτός που σκότωσε το θεό για να μετατραπεί σε ανελέητο θεό του εαυτού του. Αυτός ο θεός είναι ο πιο αδυσώπητος διότι δεν προσφέρει ούτε την μετάνοια, τη δυνατότητα εξιλέωσης, στον άλλο, στον συνάνθρωπο, γιατί είναι ένας ατομοκεντρικός θεός. Ο άνθρωπος είναι ο κυριότερος κίνδυνος για τον άνθρωπο και ο μεγαλύτερος απελευθερωτικός στόχος είναι ο αυτοπεριορισμός του. Το πρότυπο που πρέπει να αναζητήσουμε είναι πώς θα ζήσουμε έναν εγκόσμιο βίο με αυτοδημιουργία και αυτοθέσμιση, μεστή νοήματος, όχι στη βάση ενός ιδεώδους, επίγειου ή ουράνιου παραδείσου. Άλλωστε ακόμα και αν υπήρχε ζωή μετά θάνατον θα ήταν μία αβίωτη ζωή αν ήταν μία επανάληψη ενός εγκόσμιου ανεξέταστου βίου. Και τι τραγωδία! Θα διαρκούσε αιώνια.

Οι τοίχοι έχουν τη ΔΙΚΗ ΜΑΣ ιστορία… Ημερολόγιο 2017 | Γκράφιτι από Μεξικό και Ελλάδα

Ημερολόγιο αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας 2017.
Τα έσοδα από την πώληση του θα διατεθούν στον EZLN.

Ο Ντουρίτο λέει ότι η εξέγερση δεν έχει καμιά όρεξη να σκύψει και να δει τι υπάρχει από την άλλη μεριά του τοίχου, ούτε και να περάσει από την μια μεριά στην άλλη θέλει, «εκείνο που θέλει» -λέει ο Ντουρίτο- «είναι να αδυνατίσει τον τοίχο έτσι που να καταρρεύσει, και, έτσι, να μην υπάρχει ούτε μία ούτε άλλη μεριά, ούτε πάνω ούτε κάτω. Και μιας και μιλάμε για τοίχους, ένας τοίχος χωρίς γκράφιτι είναι σαν ένας κόσμος χωρίς εξεγερμένους, δεν αξίζει δηλαδή τον κόπο»…λέει ο Ντουρίτο…

Σημεία Διακίνησης: ΠΑΓΚΑΚΙ (Γ.Ολυμπίου 17-Κουκάκι), Λακαντόνα (Ηπίτου 4-Σύνταγμα), ΣΥΝ.ΑΛΛΟΙΣ (Νηλέως 35-Θησείο), Γιουκάλι (Πλατεία Μεσολλογίου 3-Παγκράτι) και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Επικοινωνία: info@pagkaki.org, info@synallois.org, info@lacandona.gr
Τηλ.: 210.34.56.681, 213.000.99.27

Το είπαν τέχνη του δρόμου. Και έριξαν δίχτυα να το

αιχμαλωτίσουν, να το εξημερώσουν. Και το γκράφιτι βρέθηκε να στολίζει κατά παραγγελία όψεις καταστημάτων και επιφανείς μεσοτοιχίες, βρέθηκε σε γκαλερί και πολυτελείς εκδόσεις. Πράγμα παράξενο όμως, ατίθασες εικόνες και επιγραφές, στένσιλ και ζωγραφιστές κραυγές, συνεχίζουν το ατίθασο κρυφτό τους με όσους τις καταριούνται ως επικίνδυνη και καταστροφική αστική αρρώστια. Κρυφτό παράξενο κι αυτό. Τι σημαίνει αλήθεια το γκράφιτι να επιδιώκει να φαίνεται και μαζικά σε όλο και πιο περίοπτα σημεία σαν τα τρένα, το μετρό, τις πλατείες και τους τοίχους εγκαταλειμμένων και μη κτιρίων, πάνω σε διαφημιστικές αφίσες, παντού και ταυτόχρονα να κρύβονται με προσοχή η ίδια η διαδικασία της παραγωγής του και οι δημιουργοί του; Τι σημαίνει να θέλει να είναι ανώνυμο και ταυτόχρονα να υπογράφεται συχνά με μυστηριώδεις συνθηματικές υπογραφές, υπογραφές που δοξάζουν τολμηρούς γκραφιτάδες και ομάδες (crew) καθώς βρίσκονται οι ίδιες ή τα έργα που υπογράφουν σε σημεία που απαιτείται τόλμη και σε σημεία με πολύ ρίσκο;

Οι κυνηγημένοι, οι εξεγερμένοι, οι ανήσυχοι, εκείνοι και εκείνες που έχουν λόγους να κρίνουν τον κόσμο που ζουν, να τον εχθρεύονται, εκτοξεύουν συχνά τις γκράφιτι χειρονομίες τους στο σώμα της πόλης. Άλλοτε συνειδητά επιθετικές και κραυγαλέες, βεβηλώνοντας συχνά ιερές αναπαραστάσεις ή διαφημιστικές ευδαιμονικές εικόνες, εξαπολύοντας εξίσου συχνά τη γοητεία των επινοητικών χρωμάτων και σχημάτων εναντίον της γκρίζας αστικής καθημερινότητας…γκράφιτι συνεχίζουν να χειρονομούν εναντίον αυτού εδώ του αστικού παρόντος, να περιγελούν ή να σαρκάζουν πικρά τις αξίες του.

Δοκιμάσαμε να φέρουμε σε σύγκριση, εκρηκτική ίσως και με απρόβλεπτες συνέπειες, εικόνες γκράφιτι από δυο μεριές του κόσμου. Από το Μεξικό και την Ελλάδα. Μας φάνηκε ότι και στα δύο αυτά μέρη ανθίζει ανυπότακτη μια παραγωγή γκράφιτι που αποσταθεροποιεί ευρηματικά τις απατηλές προσδοκίες της αστικής φαντασμαγορίας που μας περιτυλίγει. Εικόνες-χειρονομίες, «βέβηλες» εγγραφές που απευθύνονται και επιδιώκουν να παροτρύνουν, να αποκαλύψουν, να διαψεύσουν, να καλλιεργήσουν

την οργή, αλλά και να απελευθερώσουν όνειρα. Εικόνες-χειρονομίες που άλλοτε υπαινίσσονται ένα μήνυμα και άλλοτε το βροντοφωνάζουν. Εικόνες-χειρονομίες που ολοφάνερα γέννησαν ομάδες στρατευμένες σε ένα σκοπό ή ένα κίνημα, αλλά και εικόνες μοναχικών ίσως δημιουργών που συλλαμβάνουν συλλογικές αγωνίες.

Τίποτα ίσως από την ενεργό παρουσία των γκράφιτι στην πόλη δεν παραμένει στην αναπαράσταση τους με φωτογραφίες στο ημερολόγιο αυτό. Όμως κάτι από τη χημεία της διαβρωτικής αποσταθεροποιητικής τους επίδρασης στη φαντασία μας μπορεί να διαγνωστεί στη φευγαλέα σύγκρισή τους, στην άτακτη και απρογραμμάτιστη συμπερίληψή τους στο περιβάλλον ενός σπιτιού ή ενός χώρου δουλειάς. Ίσως μια υπόμνηση, μια αναρώτηση, ένα χαμόγελο συνενοχής να σχηματίζεται τις φορές εκείνες που το βλέμμα τις συναντάει κρεμασμένες σε ένα τοίχο οικείο. Ίσως πάλι στο πυκνό τους νόημα να βρίσκουμε τη συνόψιση μιας πράξης άρνησης, μιας πράξης αμφισβήτησης, μιας υπόσχεσης μελλοντικού αγώνα. **Γιατί χρειαζόμαστε καθετί που μπορεί να παρακινήσει τη σκέψη, να δείξει με εικόνες και λόγια -αιφνιδιάζοντας κάποτε τις κοιμισμένες αισθήσεις μας- ότι ο κόσμος μας μπορεί να είναι και αλλιώς.**

ΙΟΥΝΙΟΣ

Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.	Κυ.	Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.	Κυ.	Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.	Κυ.
29	30	31	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	01	02							

ΙΟΥΛΙΟΣ

Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.	Κυ.	Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.	Κυ.	Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.	Κυ.
26	27	28	29	30	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	01	02	03	04	05	06

"Ο Ντουρίτο λέει ότι η εξέγερση δεν έχει καμιά όρεξη να σκύψει και να δει τι υπάρχει από την άλλη μεριά του τοίχου, ούτε και να περάσει από την μια μεριά στην άλλη θέλει, «εκείνο που θέλει» -λέει ο Ντουρίτο- «είναι να αδυνατίσει τον τοίχο έτσι που να καταρρεύσει, και, έτσι, να μην υπάρχει ούτε μία ούτε άλλη μεριά, ούτε πάνω ούτε κάτω. Και μιας και μιλάμε για τοίχους, ένας τοίχος χωρίς γκράφιτι είναι σαν ένας κόσμος χωρίς εξεγερμένους, δεν αξίζει δηλαδή τον κόπο»...
λέει ο Ντουρίτο...

Si no luchamos juntos, nos matarán por separado...

Το ημερολόγιο εκδίδουν η ομάδα Αλάνα,
ο Συνεταιρισμός Αλληλέγγυας Οικονομίας Συν.αλλ.οις,
η κολεκτίβα εργασίας Το Παγκάκι και
το συνεταιριστικό παντοπωλείο/καφέ Lacandona.
τηλ. επικοινωνίας: 210.34.56.681, 213.000.9927
ε-μέιλ: info@synallois.org
Τα έσοδα από την πώληση του ημερολογίου θα διατεθούν
στον EZLN, Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ στην ERTOPEN

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
Κάθε Παρασκευή 14:00-15:00 στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός… από τα κάτω.
Συντονιστείτε!

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα fm για την Αττική και την Εύβοια, στους 96,5 μέσω του εργατικού κέντρου Εύβοιας και στους 97,3 στην Βοιωτία, μέσω του ράδιο “Ένωση”.
Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Τα ηχητικά όλων των εκπομπών εδώ.

IS MEDIUM THE MESSAGE?

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός... από τα κάτω.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα fm για Αττική και Εύβοια, στους 96,5 μέσω του εργατικού κέντρου Εύβοιας και στους 97,3 στην Βοιωτία, μέσω του ράδιο "Ένωση".
Διαδικτυακά: www.ertopen.com/radio

babylonia.gr

Χριστούγεννα, Είναι Κουτό να Κυνηγάς το Τίποτα

Γιώργος Κτενάς

«*Σύρε στο σπίτι, δεν θα σε πάρω στο κατόπι ποτέ, όσο πολύ και να το πεθυμήσεις. Είναι κουτό να κυνηγάς το τίποτα*»*. Με αυτό το επιχείρημα η Ηλέκτρα, στη σοφόκλεια τραγωδία, πείθει τη δειλή και αδύναμη αδερφή της, Χρυσοθέμη, να τρέξει προς την Κλυταιμνήστρα. Κι αυτό είναι το κύριο γνώρισμα της τραγωδίας, με κάθε σεβασμό στους εξειδικευμένους μελετητές των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων: το επιχείρημα, η πειθώ. Η βάση τού διαλόγου δηλαδή, από όπου προέκυψε η άμεση δημοκρατία στην αρχαία Αθήνα και σε μία σειρά άλλων πόλεων.

Η ίδια η εξέλιξη της φύσης τού ανθρώπου έχει μέσα της το επιχείρημα. Όταν ο Κρο-Μανιόν επικράτησε του Νεάντερνταλ, το κατάφερε με επιχειρήματα: αξιοποίησε τη γλώσσα και τα σύμβολα. Εκεί που απουσιάζει ο διάλογος, άρα το επιχείρημα, κυριαρχεί η βία, που είναι η βάση τής εξουσίας και αποτελεί επινόησή της. Κι εδώ πρέπει να δούμε πως η βία έχει πολλά πρόσωπα. Η ανεργία, ο αναλφαβητισμός, η μόνιμη έλλειψη τροφής και πόσιμου νερού, είναι βία σε καιρό ειρήνης. Η κοινωνική αποξένωση, η καταναλωτική εκτόνωση και οτιδήποτε απορρέει από τον μηχανισμό τού καπιταλιστικού οικοδομήματος είναι μεταμφιεσμένη βία, παρότι κατά τεκμήριο μετονομάζεται σε κάτι άλλο.

Βία είναι η απάθεια που δημιουργούν τα σκουπίδια της τηλεόρασης. Ο υποβιβασμός τού πολίτη σε μονάδα κατανάλωσης, άρα εν δυνάμει καπιταλιστή, που υπηρετεί ένα σύστημα που βρίσκεται ενάντια στη φύση του ανθρώπου: η αξιακή κλίμακα συνθλίβεται μπροστά στην οικονομική έκφανση, προκειμένου να κορεστεί το τέρας της προπαρασκευασμένης καταναλωτικής μανίας.

Και είναι ευκαιρία λόγω των ημερών, να γράψουμε δύο λόγια για τη μεταμφιεσμένη βία των Χριστουγέννων. Με τον κίνδυνο να χαρακτηριστούμε γκρινιάρηδες, θα ξεσκονίσουμε ιατρικές – ψυχολογικές έρευνες (που είχαν δημοσιευτεί παλιότερα στον Τύπο) για την περίοδο των γιορτών και αποκαλύπτουν μία εικόνα μαζικής ψυχολογικής κατάρρευσης αυτό το διάστημα.

Πρόκειται για ένα προκαθορισμένο εορταστικό ραντεβού, παγκόσμιας κλίμακας, που λειτουργεί ως προκαθορισμένο καταναλωτικό ραντεβού. Με αποδεδειγμένα δραματικές συνέπειες για την ψυχική και σωματική υγεία, αυτό το ραντεβού προκαλεί έντονη δυσφορία και μαζική κατάθλιψη την περίοδο των Χριστουγέννων. Το περίφημο **«Φαινόμενο των Χριστουγέννων»** («Christmas effect») όπως έχει χαρακτηριστεί από Αμερικανούς ψυχιάτρους, με κύρια γνωρίσματά του την κατάθλιψη, το έντονο άγχος, το αίσθημα δυστυχίας και ενοχής που βιώνει ένας πολύ μεγάλος αριθμός υγιών ανθρώπων. Παράλληλα, η κατάσταση ατόμων που υποφέρουν ήδη από ψυχολογικά προβλήματα, επιδεινώνεται μέσα στις γιορτές. Με βάση πολύχρονες στατιστικές μελέτες στη Βρετανία για παράδειγμα, την πρώτη μέρα τού νέου έτους υπάρχει αύξηση των αυτοκτονιών κατά 100%.

Ένα άλλο φαινόμενο παθογένεσης είναι το «Καλά Χριστούγεννα Στεφανιαία» («Merry Christmas, Coronary»), που αφορά την αύξηση καρδιακών επεισοδίων ανήμερα τα Χριστούγεννα και εντυπωσιακή άνοδο πρόωρων θανάτων. Ο Βέμπερ συνδέει σωστά την αγγλοσαξονική παράδοση των Χριστουγέννων με τον καπιταλισμό, με αποτέλεσμα οι μέρες να χάνουν τον θρησκευτικό μυστικισμό και τον λαϊκό τους χαρακτήρα (-Περιττό να πούμε ότι στην ελληνική παράδοση, η μεγάλη θρησκευτική γιορτή είναι η Ανάσταση). Οπότε μιλάμε για ένα βαθύτερο φαινόμενο παθολογίας και ξενομανίας, που υποβαθμίζει το πνεύμα των ημερών σε μία καταναλωτική εκτόνωση, ντυμένη με την κόκκινη φορεσιά τού επινοήματος της Coca Cola, του Santa Claus. Εξηγώντας με απόλυτο τρόπο τη μεταμφιεσμένη βία των Χριστουγέννων, που το μοναδικό «επιχείρημά» της είναι ένα: καταναλώστε.

**Ηλέκτρα*, εκδ. Κάκτος.

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ | Παρασκευόπουλος-ΧΑ, Άδειες Κουφοντίνα-Νομική (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός… από τα κάτω.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα fm για την Αττική και την Εύβοια, στους 96,5 μέσω του εργατικού κέντρου Εύβοιας και στους 97,3 στην Βοιωτία, μέσω του ράδιο "Ένωση".

Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Τα ηχητικά όλων των εκπομπών εδώ.

Εκδήλωση με τον Μικαέλ Λεβί: Τα κόκκινα και τα μαύρα αστέρια μας

Το περιοδικό Βαβυλωνία σας προσκαλεί στην παρουσίαση του βιβλίου των Μικαέλ Λεβί και Ολιβιέ Μπεζανσενό **"Επαναστατικές Συγγένειες: Τα κόκκινα και τα μαύρα αστέρια μας"** από τις εκδόσεις Ακυβέρνητες Πολιτείες.

Τετάρτη 28 Δεκεμβρίου, 20:00

Για το βιβλίο θα μιλήσουν:

Μικαέλ Λεβί (συγγραφέας)
Στέφανος Ροζάνης (καθηγητής Φιλοσοφίας)
Νίκος Κατσιαούνης (περιοδικό Βαβυλωνία)

Nosotros (Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια)

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Το περιοδικό **Βαβυλωνία** σάς προσκαλεί
στην παρουσίαση του βιβλίου των
Μικαέλ Λέβι και **Ολιβιέ Μπεζανσενό**

Για το βιβλίο θα μιλήσουν:

Μικαέλ Λέβι (συγγραφέας)

Στέφανος Ροζάνης (καθηγητής Φιλοσοφίας)

Νίκος Κατσιαούνης (περ. Βαβυλωνία)

"Επαναστατικές συγγένειες:
Τα κόκκινα και τα μαύρα αστέρια μας"

από τις εκδόσεις "Ακυβέρνητες Πολιτείες"

Τετάρτη 28 Δεκεμβρίου 20:00

στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο

Nosotros

(Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια)

Η Οικοδόμηση μιας Εναλλακτικής Οικονομίας στη Ροζάβα

Γιώργος Κολέμπας

Εισαγωγικά

Οι Κούρδοι, ένας λαός μοιρασμένος σε τέσσερα κράτη είναι το πιο μεγάλο -πληθυσμιακά- αλύτρωτο έθνος στον κόσμο. Ένας λαός με φεουδαρχικές-πατριαρχικές δομές, στήριγμα μεγάλων αυτοκρατοριών της Οθωμανικής και της Περσικής, ένας λαός με συμμετοχή ένοπλων φυλών του στις γενοκτονίες του στρατού του Μουσταφά Κεμάλ -και στην καταστροφή της Σμύρνης- με αποφασιστική συμμετοχή στην οριστική νίκη του, αλλά προδομένος από τις υποσχέσεις του Κεμάλ για αυτονομία. Ένας λαός προδομένος από τις διεθνείς συμφωνίες όπως της Λωζάνης του 1923 ή της Βαγδάτης του 1955. Ένας λαός που τα κράτη της Τουρκίας, της Συρίας, του Ιράκ και του Ιράν εφάρμοσαν στο σώμα του πολιτικές εθνοκτονίας, είχε αναπτύξει ένα συγκρουσιακό μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα, που επιχειρούσε αποσχίσεις τύπου «εθνικής-κρατικής αυτοδιάθεσης».

Στις αρχές του 1990, ο πόλεμος στο Κουρδιστάν ήταν στο αποκορύφωμά του. Στη συνέχεια, το 1993, υπήρξε και απαγόρευση της λειτουργίας του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος (PKK) και πολλών άλλων κουρδικών ενώσεων στην Ευρώπη. Η κατάσταση άρχισε να αλλάζει το 2003 όταν ένας από τους αρχηγούς του PKK, ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν (ο «Άπο», ιδρυτής και αδιαμφισβήτητος ηγέτης του μέχρι τη σύλληψή του στην ελληνική πρεσβεία στην Κένυα τον Φλεβάρη του 1999) έγραψε στη φυλακή στο νησί Ιμραλί –επηρεασμένος και από το Ζαπατίστικο Κίνημα και τα γραφτά του Μάρεϋ Μπούκτσιν- το βιβλίο με τον τίτλο: «Κληρονόμοι του Γκιλγκαμές». Στο εν λόγω βιβλίο απορρίπτει όλες -και τις Κούρδικες- μορφές εθνικισμού, κάνει γενική κριτική του

κράτους, ακόμα και του σοσιαλιστικού, και προτάσσει την απελευθέρωση των γυναικών. Κάτι τέτοιο οδήγησε σε πολλές συζητήσεις και στο ίδιο το κουρδικό κίνημα, αλλά και στο διεθνές, το οποίο ανανέωσε το ενδιαφέρον του για το κουρδικό ζήτημα.

Όταν αποφασίστηκε, το 2009, το πρώτο Κοινωνικό Φόρουμ της Μεσοποταμίας να πραγματοποιηθεί στο Ντιγιαρμπακίρ, υπήρξε παράλληλα ένα Camp, όπου συμμετείχαν πολλές εκατοντάδες άνθρωποι από την Ευρώπη. Σε ανταλλαγή απόψεων με την κουρδική νεολαία και τις γυναικείες οργανώσεις διατυπώθηκε η νέα ιδέα του κουρδικού απελευθερωτικού κινήματος: **Δημοκρατική Αυτονομία και Λαϊκός Συνομοσπονδισμός**!

Ένα σημαντικό τμήμα του λαού των Κούρδων, κάνει σήμερα μια παραδειγματική επανάσταση, χτίζοντας τις δομές μιας δημοκρατικής, δίκαιης και οικολογικής κοινωνίας. Από τον Μάρτιο του 2011 είχαν συγκροτηθεί συμβουλιακές δομές στη Ροζάβα. Οι συμβουλιακές αυτές δομές σχηματίσθηκαν τότε ως μια παράλληλη δομή στο κράτος. Δεν συγκρούστηκαν σχεδόν καθόλου άμεσα με το κράτος. Αυτό οφειλόταν κυρίως στο ότι το καθεστώς του Μπάαθ δεν ήθελε να διακινδυνεύσει την ανοιχτή σύγκρουση με τους Κούρδους-σες και είχε επικεντρωθεί στην καταπολέμηση της εξέγερσης των μη-κουρδικών περιοχών.

Ένα σύστημα πολλαπλών επιπέδων, δηλαδή λαϊκά συμβούλια, θεματικές επιτροπές, ομάδες εργασίας και διασυνδέσεις μεταξύ τους, οργανώθηκαν τόσο πλατιά, που σε λίγους μήνες μπόρεσαν να συναντηθούν αντιπρόσωποι από όλες τις περιοχές της Ροζάβα και της

Συρίας, για να ιδρύσουν το Λαϊκό Συμβούλιο του Δυτικού Κουρδιστάν (MGRK – Meclîsa Gel A Rojavayê Kurdistanê). Στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας του MGRK, στις 19 Ιούλη 2012 ξεκίνησε η επανάσταση από το Κομπάνι. Ο πληθυσμός έδιωξε το καθεστώς Μπάαθ, σε μεγάλο βαθμό αναίμακτα. Ενώ η υπόλοιπη Συρία βυθιζόταν σε εμφύλιο πόλεμο, η Ροζάβα πρότεινε έναν τρίτο δρόμο, πέρα από το καθεστώς Μπάαθ και τη Συριακή Αντιπολίτευση. Οι Κούρδοι της Συρίας ανέλαβαν τον έλεγχο των εδαφών τους και ανακήρυξαν μια δημοκρατική, πολυεθνική, πολυθρησκευτική αυτονομία, ιδρύοντας τρία αυτοδιοικούμενα καντόνια: Κομπάνι, Αφρίν και Τζαζίρα (Kobanî, Afrîn, Cizîrê).

Ένα συμβουλιακό κίνημα ξαναεμφανίσθηκε -μετά το Ζαπατίστικο Κίνημα με τις επιτροπές καλής διακυβέρνησης στην Τσιάπας- πιο κοντά μας στα τρία καντόνια της κουρδικής αυτονομίας. Η **Κοινότητα** είναι η βάση του συμβουλιακού συστήματος και αποτελείται κατά το πλείστον από περίπου 30 έως 150 νοικοκυριά στις πόλεις (συνήθως ανά δρόμο) και στην ύπαιθρο από ένα χωριό. Ένα μοντέλο πολύ χρήσιμο για εμάς, αλλά και το παγκόσμιο κίνημα της ελευθερίας, της ισότητας, του κοινοτισμού, της αποανάπτυξης-τοπικοποίησης, της οικολογίας και της άμεσης δημοκρατίας. Οι πολύπλευρες και πολυσήμαντες εξελίξεις στη Ροζάβα είναι ένα παράδειγμα που οφείλουμε να εξετάσουμε και να διδαχθούμε. Το ζήτημα της επαναστατικής αλλαγής και στα μέρη μας, προϋποθέτει την αποκέντρωση σε κοινότητες, δήμους και περιφέρειες και τη δικτύωσή τους σε ανακλητά συμβούλια.

Οι βάσεις της οικονομίας στη Ροζάβα

Με την καθιέρωση του καθεστώτος Μπάαθ, η οικονομία είχε ευθυγραμμιστεί με την ισχυρή κρατική παρέμβαση. Από τη

δεκαετία του 2000 ξεκίνησε μια ταχεία ιδιωτικοποίηση και η νεοφιλελεύθερη προσαρμογή στις διεθνείς αγορές, η οποία οδήγησε στην επιδείνωση της κοινωνικής κατάστασης. Η γεωργία - μαζί με την παραγωγή πετρελαίου στη Συρία- έχει ένα σημαντικό οικονομικό ρόλο και αποτελεί περίπου το ένα τρίτο του οικονομικού προϊόντος, όντας πολύ σημαντική σε διεθνή σύγκριση. Τόσο στο πετρέλαιο όσο και στα άλλα δύο σημαντικά στις εξαγωγές προϊόντα (υφάσματα και τρόφιμα) η Ροζάβα είχε πριν από τον πόλεμο και το εμπάργκο ένα σημαντικό ρόλο. Επειδή και οι τρεις περιοχές της είναι ιδανικές για την υψηλή γεωργική παραγωγή.

Η γεωργία στο καντόνι Cizîrê πριν από αρκετές δεκαετίες είχε στραφεί συστηματικά στην μονοκαλλιέργεια του σιταριού και σε μικρότερο βαθμό στο βαμβάκι, ενώ στα καντόνια Kobanî και Afrin φυτεύτηκαν κυρίως φρούτα και ελιές. Το καντόνι Cizîrê παράγει έως και 50% του συνόλου του συριακού σιταριού. Από το Afrîn προέρχεται το 25% της παραγωγής ελιάς στη χώρα.

Η συνολική γεωργική παραγωγή ήταν σε μεγάλο βαθμό ρυθμιζόμενη από την κυβέρνηση της Συρίας, οπότε δεν επιτρεπόταν για παράδειγμα στο Cizîrê η καλλιέργεια φρούτων και λαχανικών. Έτσι, η περιοχή, ως αποτέλεσμα της πολιτικής αυτής, δίνει την εντύπωση ενός ενιαίου χωραφιού σταριού.

Οι ποσότητες του πετρελαίου της περιοχής Cizîrê είναι τόσο μεγάλες, ώστε 50-60% της παραγωγής πετρελαίου της Συρίας προέρχεται από δω. Το 1995 η Συρία έφθασε ήδη στο αποκορύφωμα της παραγωγής. Από τότε η παραγωγή πετρελαίου πηγαίνει αργά αλλά σταθερά πίσω εξαιτίας της συρρίκνωσης αποθεμάτων. Αν δεν είχε ξεσπάσει ο σημερινός πόλεμος, η Συρία από το 2020 και πέρα δεν θα είχε άλλο πετρέλαιο για εξαγωγή – και λόγω της αύξησης της ζήτησης στην εγχώρια αγορά. Στους πετρελαιοπαραγωγικές περιοχές του Cizîrê υπάρχει όμως ακόμα μια σημαντική ποσότητα φυσικού αερίου. Δεν έχει ένα τόσο μεγάλο μερίδιο στη συνολική παραγωγή της Συρίας, όπως το πετρέλαιο, αλλά δεν πρέπει να υποτιμάται.

Σε όλα τα προϊόντα που παράγονταν στη Ροζάβα γίνονταν περαιτέρω επεξεργασία έξω από την ίδια την περιοχή, πράγμα που δείχνει και τον αποικιοκρατικό χαρακτήρα του κράτους της Συρίας. Το προωθούμενο πετρέλαιο (και το φυσικό αέριο επίσης) μεταφερόταν μέσα από τους αγωγούς στη Χομς, όπου υπήρχαν τα μεγαλύτερα διυλιστήρια της χώρας. Στη Ροζάβα δεν υπάρχουν επίσης μεγάλες αλευροβιομηχανίες, όπως νοτιότερα και δυτικά της χώρας. Ομοίως, το βαμβάκι συλλέγεται εκεί, αλλά εκκοκίζεται στο νότο.

Έτσι, ο πληθυσμός της Ροζάβα έπρεπε να αγοράζει αλεύρι, φρούτα, λαχανικά, κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα, πετρέλαιο και άλλα βασικά αγαθά από τα άλλα μέρη της Συρίας, αν και οι πρώτες ύλες τους είχαν παραχθεί σε σημαντικό βαθμό στην περιοχή τους.

Μπορεί να φανεί καθαρά ότι η Ροζάβα είχε παραμεληθεί συστηματικά -παρά τα επιφανειακά και τα υπόγεια πλούτη της- και κρατήθηκε φτωχή. Εφαρμοζόταν πάντα μια πολιτική που έμελλε να κρατήσει τον τοπικό πληθυσμό εξαρτημένο από το καθεστώς. Αυτός ήταν ένας από τους τρόπους για να κάνει τους Κούρδους να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό ή σε άλλες πόλεις της Συρίας.

Η εξέλιξη της οικονομίας με την επανάσταση

Με την ευρεία απέλαση του καθεστώτος Μπάαθ από τη Ροζάβα, που άρχισε στις 19.7.2012, οι συμβουλιακές δομές αντιμετώπισαν την πρόκληση να μη καταρρεύσουν η οικονομία και οι βασικές υπηρεσίες. Αποδείχθηκε ότι ήταν πολύ σημαντικό η δημιουργία των συμβουλίων **τουλάχιστον ένα χρόνο νωρίτερα**, παντού. Ειδικότερα, η δημιουργία οικονομικών επιτροπών σε **τοπικό και περιφερειακό επίπεδο**, ήταν αποφασιστικής σημασίας.

Το πρώτο πρόβλημα στο πλαίσιο της Επανάστασης ήταν η **διατήρηση των υπηρεσιών κοινής ωφέλειας** από την **Τοπική Αυτοδιοίκηση**. Αυτό επιτεύχθηκε με το ότι δεν διαλύθηκαν οι υφιστάμενες διοικήσεις τους, αλλά σταδιακά ενσωματώθηκαν στο συμβουλιακό σύστημα. Το δεύτερο σημαντικό μέτρο ήταν οι **έλεγχοι των τιμών**. Τα καθορισμένα από τις οικονομικές επιτροπές όρια τιμών ελέγχονταν από τη δεύτερη μέρα της επανάστασης στις αγορές και στα καταστήματα. Έτσι, έπρεπε να αποφευχθεί η εκμετάλλευση της εμπόλεμης κατάστασης από τους κερδοσκόπους με την αποθήκευση των τροφίμων και φαρμάκων ώστε να κερδοσκοπήσουν με την επακόλουθη έκρηξη τιμών. Έτσι ειδικά, ήταν εγγυημένη η κάλυψη των βασικών αναγκών του πληθυσμού (τρόφιμα, πετρέλαιο κ.λπ.).

Ίσως η μεγαλύτερη οικονομική πρόκληση ήταν το **εμπάργκο από την Τουρκία**, που επιβλήθηκε από την επανάσταση και μετά. Μετά από μακρές διαμαρτυρίες του πληθυσμού στο βόρειο τουρκικό τμήμα του Κουρδιστάν, επιτράπηκαν σε ένα μικρό βαθμό μόνο τα φάρμακα προς τη Ροζάβα, από τις αρχές του 2013. Η νοτιοκουρδική

κυβέρνηση του PDK στο Ιράκ συμπεριφέρεται με παρόμοιο τρόπο, το εμπάργκο χαλαρώνεται ανάλογα με τις πολιτικές σκοπιμότητες. Κάποια τρόφιμα που λείπουν από τη Ροζάβα, όπως τα λαχανικά και τα φρούτα, καθώς και άλλα προϊόντα μπορούν να μεταφέρονται με φορτηγά μέσω εχθρικών περιοχών αφού οι προμηθευτές έχουν δώσει μεγάλες μίζες στην αντίστοιχη ισλαμίστικη ομάδα που τις ελέγχει. Έτσι τα προϊόντα αυτά είναι για άλλη μια φορά τόσο ακριβά που μόνο ένα μικρό μέρος του πληθυσμού μπορεί να τα αντέξει οικονομικά. Και εδώ γίνεται έλεγχος των τιμών, ωστόσο, υπάρχει μια αναπόφευκτη άτυπη αγορά στην οποία πολλά είναι σε εξαιρετικά υψηλές τιμές. Επιπλέον, στα τουρκικά σύνορα ορισμένα αναγκαία εμπορεύματα εισέρχονται λαθραία στη Ροζάβα. Οι άνθρωποι που εμπλέκονται στο διασυνοριακό εμπόριο, το κάνουν με κίνδυνο της ζωής τους. Κάθε εβδομάδα πυροβολούνται μαζί με πρόσφυγες, από Τούρκους στρατιώτες, ενώ τζιχαντιστές μπορούν να διασχίσουν τα σύνορα της Τουρκίας σε μεγάλο βαθμό ανεμπόδιστα.

Επειδή η γεωργικά πλούσια περιοχή της Ροζάβα έπρεπε να εξασφαλίζει ακριβά ένα μεγάλο ποσοστό των λαχανικών, φρούτων και αλευριού από τη Latakya, Δαμασκό και άλλες πόλεις της Συρίας (το καντόνι Cizîrê υστερεί ιδιαίτερα σε φρούτα και λαχανικά), αυτό οδήγησε σε πολύ σοβαρά προβλήματα μετά την επανάσταση. Αν και τα σιτηρά υπήρχαν σε μεγάλες ποσότητες, η προμήθεια σε αλεύρι στην πρώτη χειμερινή περίοδο μετά την επανάσταση 2012/13 ήταν πολύ δύσκολη. **Μια πείνα στην Cizîrê και στο Kobanî μπόρεσε να αποτραπεί μόνο μέσω του συστήματος διανομής από τις συμβουλιακές δομές.** Με την κατασκευή πολλών αλευρόμυλων από το 2013 διευκολύνθηκε η κατάσταση και το 2014 στο Cizîrê ήταν τόσο πολύ καλή, ώστε να μπορούν να εξάγουν αλεύρι (ακριβώς αυτό συνέβη στο ιρακινό Κουρδιστάν- που μέχρι τότε εισήγαγε αλεύρι από την Τουρκία). Το Kobanî είχε σταθεί στο θέμα αυτό καλύτερα από το Afrin, γιατί είχαν καλλιεργηθεί εδώ σιτηρά πριν από την επανάσταση στο 1/3 των γεωργικών εκτάσεων. Στο Kobanî η παραγωγή σιταριού έχει αυξηθεί από το 2013, έτσι ώστε το τέλος του έτους ήταν μεταποιημένα αρκετά διατροφικά αγαθά. Το Afrin όμως ακόμα έπρεπε να αγωνιστεί

μέχρι το 2014 για να το καταφέρει αυτό, αν και έχει ήδη αρχίσει να προσαρμόζει την παραγωγή του.

Μια άλλη σημαντική θετική εξέλιξη για την οικονομική σταθεροποίηση της Cizîrê -αλλά όχι για το Kobanî και το Afrin- ήταν η διύλιση αργού πετρελαίου από το καλοκαίρι του 2013. Οι συμβουλιακές δομές με τη βοήθεια ειδικευμένων εργαζομένων κατάφεραν με απλά συστήματα να διυλίσουν επαρκή ποσότητα πετρελαίου σε ντίζελ. Αυτό οδήγησε σε μια βελτίωση της ζωής και της οικονομικής δραστηριότητας. Η αμυντική στρατιωτική δύναμη ενισχύθηκε επίσης. Ο έλεγχος των τιμών ήταν επίσης ιδιαίτερα αποφασιστικός στη διανομή του πετρελαίου κίνησης και πετρελαίου θέρμανσης. Σήμερα, ένα λίτρο Diesel πωλείται στη μισή τιμή σε σύγκριση με την περίοδο πριν από την επανάσταση, και αυτό διευκολύνει σημαντικά τη ζωή των ανθρώπων. Το Diesel είναι απαραίτητο για τα οχήματα, τον εφοδιασμό των νοικοκυριών σε ηλεκτρισμό, τη θέρμανση, τη μικρή βιομηχανική και αγροτική παραγωγή. Η διύλιση έχει δυστυχώς ως αποτέλεσμα Diesel κατώτερης ποιότητας που είναι επιβλαβής για τις γεννήτριες, τους κινητήρες οχημάτων και τα μηχανήματα. Αυτό το ξέρουν τα Συμβούλια τα οποία αναζητούν λύσεις για την καλύτερη διύλιση.

[Συνεργατικό γαλακτοκομείο στην Dêrik]

Οι οικονομικές επιτροπές σε όλα τα επίπεδα ήταν σε θέση με την αλληλέγγυα εργασία τους να εξασφαλίσουν ότι στους δήμους ή τις περιφέρειές τους κανείς δεν θα λιμοκτονούσε πραγματικά και ότι τα οικονομικά πιο αδύναμα μέλη θα στηριχθούν καλά. Δεν ήταν μόνο ότι βοήθησαν με τα τρόφιμα, υπάρχει η συνεχής επιδίωξη ότι κάθε ενήλικος θα έχει μια δουλειά και έτσι θα μπορεί να συμβάλλει στη δική του φροντίδα, αλλά και στην περαιτέρω ανάπτυξη της επανάστασης. Εκτός από την πρώτη χειμερινή περίοδο μετά την επανάσταση, η επισιτιστική κατάσταση στα τρία καντόνια τώρα είναι αρκετά ικανοποιητική, τόσο ώστε να αυξηθεί η παροχή των απαραίτητων στους οικονομικά αδύναμους και τους πρόσφυγες από άλλα μέρη της Συρίας. Η απελευθέρωση της Ροζάβα σήμαινε επίσης ότι και στα τρία καντόνια, το 2013 λιγότερο αλλά από το 2014 περισσότερο, ξεκίνησε μια έκρηξη στην οικοδομή.

Παντού χτίστηκαν νέα κτίρια και αυξήθηκαν οι όροφοι στα υπάρχοντα, πράγμα απαραίτητο γιατί από τον ολοένα και πιο βάναυσο πόλεμο στη Συρία όλο και περισσότεροι άνθρωποι κατέφυγαν στη Ροζάβα και επομένως χρειάστηκε περισσότερος κατοικήσιμος χώρος. Το απαραίτητο για αυτό τσιμέντο παράγεται εν μέρει στη Ροζάβα. Αλλά η αιτία της ζωτικότητας της οικονομίας πρέπει να αναζητηθεί κυρίως στη γεωργία, όπου επικρατεί η υψηλότερη παραγωγικότητα. Κάθε μέρα το πρωί σε κάθε πόλη, πολλές εκατοντάδες παραγωγοί διατροφικών προϊόντων έρχονται για να πουλήσουν τα δικά τους ή να αγοράσουν τα προϊόντα για τις ανάγκες τους.

Ενώ τη χρονιά της επανάστασης του 2012 ακόμα επικρατούσε κυρίως η οργάνωση των βασικών υπηρεσιών φροντίδας, παράλληλα με την ασφάλεια, με κάθε μικρό βήμα προόδου αλλάζει και το περιεχόμενο των συζητήσεων. Αυτές οι συζητήσεις συντείνουν στο

σκοπό, να πάει η περιοχή -πέρα από τον καπιταλισμό και την κρατικά κατευθυνόμενη οικονομία- στον Τρίτο Δρόμο της οικονομίας. Έτσι, μετά από πολλές συζητήσεις και προετοιμασίες άρχισαν να στήνονται οι πρώτοι συνεταιρισμοί το 2013 και ένα χρόνο αργότερα ο αριθμός τους αυξήθηκε αλματωδώς. Ιδρύθηκαν συνεταιρισμοί που ψήνουν ψωμί, παράγουν υφάσματα, μεταποιούν ρούχα, παρασκευάζουν από γάλα τυριά και άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα, καλλιεργούν φιστίκια ή φακές και πωλούν απορρυπαντικά. Ή ιδρύθηκαν γεωργικοί συνεταιρισμοί στις κοινωνικοποιημένες κρατικές γαίες. Συνεταιρισμοί και συνεργατικές ομάδες σε τέτοιους τομείς δραστηριότητας ιδρύονται αυτή τη στιγμή σε όλες τις πόλεις. Η ποικιλομορφία αυξάνει με κάθε χρόνο που περνά. Αυτό είναι απαραίτητο εάν θα πρέπει να επιτευχθεί μεσοπρόθεσμα ο διακηρυγμένος στόχος για την επέκταση των συνεταιρισμών σε όλους τους τομείς της οικονομίας και να γίνουν αυτοί η κυρίαρχη οικονομική μορφή.

> *Ο καπιταλισμός στο Κουρδιστάν και ιδιαίτερα στη Ροζάβα δεν ήταν σε θέση να περάσει τόσο σημαντικά στο μυαλό και στη συνείδηση των ανθρώπων, όσο στις οικονομικά πιο αναπτυγμένες περιφέρειες. Αυτό φαίνεται να διευκολύνει τη δημιουργία μιας συνεταιριστικής-συνεργατικής κοινωνικής οικονομίας σε πολλούς τομείς.*

Για να βάλει σε εφαρμογή μια τέτοια διαδικασία, ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός προωθεί την κοινοτικοποίηση της οικονομίας. Η οικονομική υπανάπτυξη της κουρδικής περιοχής από τη μία πλευρά αντιπροσωπεύει ένα σημαντικό μειονέκτημα, από την άλλη όμως αντιμετωπίζεται και ως μια ευκαιρία. Η παραδοσιακή κοινωνική συλλογικότητα των πληθυσμών του Κουρδιστάν πρόκειται να χρησιμοποιηθεί με θετικό τρόπο για την οικοδόμηση μιας κοινοτικής οικονομίας. Η ενσωμάτωση με θετικό τρόπο των παραδοσιακών δομών στις νέες, είναι χαρακτηριστικό του κουρδικού απελευθερωτικού κινήματος.

Βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαδικασία συστηματικού μετασχηματισμού, όπου παράδοση και χειραφέτηση συνδέονται με

αυτόν τον τρόπο. Ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός είναι ανοικτός σε άλλες πολιτικές ομάδες και παρατάξεις. Είναι ευέλικτος, πολυπολιτισμικός, αντι-μονοπωλιακός και με προσανατολισμό τη συναίνεση. Οικολογία και φεμινισμός είναι οι κεντρικοί πυλώνες. Σε αυτό το είδος της αυτοκυβέρνησης, απαιτείται ένα εναλλακτικό οικονομικό σύστημα, το οποίο να αυξάνει τους κοινωνικούς πόρους, αντί να τους εκμεταλλεύεται, και έτσι να καλύπτει τις ποικίλες ανάγκες της κοινωνίας. Το κίνημα των Συμβουλίων στην περίπτωση αυτή είναι ο φορέας της διαδικασίας.

Η μέθοδος που χρησιμοποιείται στη Ροζάβα δεν στρέφεται ενάντια στην ατομική ιδιοκτησία, αλλά έχει ως στόχο να θέσει αυτή την ατομική ιδιοκτησία στην υπηρεσία και χρήση όλων των ομάδων του πληθυσμού που ζουν εκεί. Έτσι, τα σχέδια της εναλλακτικής οικονομίας υλοποιούνται μέσω της οικοδόμησης των συνεταιρισμών και την επέκτασή τους παντού και με αυτό προσπαθεί να χειραφετηθεί η κοινωνική συνείδηση από τους καπιταλιστικούς-φεουδαρχικούς καταναγκασμούς και να πραγματοποιήσει μια κοινωνική επανάσταση. Όπως διατυπώνεται χαρακτηριστικά: «**Θέλουμε να προστατεύσουμε τα δικαιώματα των απλών ανθρώπων από τους πλούσιους με τους συνεταιρισμούς και τις κοινότητες**». Το μοντέλο ιδιοκτησίας του Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού θεωρεί ότι όλοι οι πόροι, αλλά και οι συνδεδεμένες με αυτούς επιχειρήσεις θα πρέπει να διαχειρίζονται από τους ίδιους τους δήμους και τις κοινότητες. Δεν πρέπει να πάνε σε μια μορφή νέας ιδιωτικοποίησης μέσω των συνεταιρισμών. Με την από κοινού παραγωγή των δήμων και των συνεταιρισμών και με το μοντέλο της οικονομίας των αναγκών, ο καθένας μπορεί να συμμετάσχει στην παραγωγή με τον δικό του τρόπο και δεν υπάρχει ανεργία.

Για παράδειγμα: η πρώην κρατική γη που είναι το 80% των συνολικών καλλιεργούμενων εκτάσεων, βρίσκεται στη διαδικασία της κοινοτικοποίησης: «Όταν το καθεστώς έφυγε από την περιοχή παραδώσαμε την κρατική γη, που στην πραγματικότητα ανήκει στην κοινωνία και το λαό, στους Συνεταιρισμούς των φτωχών και στο

συνεταιρισμό των οικογενειών των θυμάτων και πεσόντων… Το μεγαλύτερο μέρος της γης πηγαίνει στους συνεταιρισμούς, υπάρχουν εξαιρέσεις μόνο μικρής κλίμακας, όπου τεμάχια από 10 έως 40 στρέμματα μπορούν επίσης να πάρουν και μεμονωμένες οικογένειες. Δεν επιτρέπεται να προκύψει καμία νέα μεγάλη ιδιοκτησία.»

Επειδή η Αυτοδιοίκηση, σε αντίθεση με το καθεστώς Μπάαθ, δεν θέλει να εφαρμόσει οποιεσδήποτε μορφές εξαναγκασμού, δεν έχει απαλλοτριώσει μέχρι τώρα τις μεγάλες γαιοκτησίες. Βασικά, όμως, το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας είναι εκτός των άλλων και υπέρ της κοινοτικοποίησης του νερού, του εδάφους και των πόρων: «Νερό, Γη και Ενέργεια είναι αξίες που ανήκουν σε ολόκληρη την κοινωνία. Αυτές είναι αξίες που πρέπει να είναι στη διάθεση του συνόλου της κοινωνίας για χρήση. Οι Κοινότητες και οι Δήμοι θα πρέπει να εστιάσουν την προσοχή τους στα θέματα του νερού, της γης και της ενέργειας. Εάν η κοινωνία είναι ο συλλογικός ιδιοκτήτης των αξιών αυτών, τότε δε μπορεί να οδηγείται από κανέναν από τη μύτη… Γι'αυτό, το νερό, η γη

και η ενέργεια δεν πρέπει να αφεθεί σε κανέναν άλλο. Οι αξίες αυτές πρέπει να βρίσκονται στην κατοχή μόνο της κοινωνίας. Αυτές οι αξίες δεν μπορούν να είναι ιδιοκτησία ενός κράτους. Ένα κράτος το οποίο κηρύσσει την κυριαρχία του πάνω στη γη, την ενέργεια και το νερό, είναι ένα δεσποτικό και φασιστικό κράτος.»

Εδώ γίνεται σαφές ότι ο στόχος του κουρδικού απελευθερωτικού κινήματος είναι να κοινωνικοποιηθούν όλες αυτές τις αξίες και να εκδημοκρατισθεί η οικονομία. Γι'αυτό, η οικοδόμηση της εκδημοκρατισμένης οικονομίας περνά από την εκπαίδευση: «Αυτό το κάνουμε μέσα από την κατάρτιση του πληθυσμού και με το να τους δείχνουμε τρόπους για μια συνεταιριστική μορφή της κοινωνικής οικονομίας. Συστήνουμε οικονομικές ακαδημίες για να υποστηρίξουν αυτή την νέας μορφής οικονομία». Σε αντίθεση με την κρατική και την ιδιωτική οικονομία, η κοινωνική οικονομία οφείλει να οργανωθεί σε κάθε κοινωνικό τομέα συνεταιριστικά και συνεργατικά:

«… Χτίζουμε συνεταιρισμούς στην οδοποιία, στις δημόσιες- δημοτικές υπηρεσίες, στη γεωργία, στο εμπόριο και τις επιχειρήσεις και σε όλους τους τομείς. Δεν θέλουμε με αυτό να ακολουθήσουμε οποιοδήποτε κράτος. Υποστηρίζουμε ιδιαίτερα τους δήμους να εξασφαλίζουν την παροχή νερού και ηλεκτρικού ρεύματος. Ειδικά αυτή τη στιγμή, έχουμε προπάντων γεωργικά εγχειρήματα, αλλά αυτό έχει να κάνει κυρίως με το ότι ζούμε σε μια αγροτική περιοχή. Επιπλέον, έχουμε οικοδομικούς συνεταιρισμούς, που έχουν ως στόχο να δώσουν σε όλους τους ανθρώπους- έναντι αντίστοιχης συνεισφοράς- την ευκαιρία να έχουν ένα σπίτι. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό αυτή τη στιγμή, επειδή πολλοί άνθρωποι μεταναστεύουν σε αυτή την περιοχή.»

Επειδή το κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα κατόρθωσε με τις επιτροπές αυτοάμυνας -με μεγάλη συμμετοχή των γυναικών- να προστατέψει τον πληθυσμό από τις επιθέσεις των Ισλαμικών Ομάδων και του Μπαθικού καθεστώτος, πολλοί Σύροι από τα εμπόλεμα μέρη, που δεν έχουν τη δυνατότητα να μεταναστεύσουν

στην Ευρώπη -δηλαδή οι πιο φτωχοί- καταλήγουν στη Ροζάβα, με αποτέλεσμα να έχει διπλασιασθεί ο πληθυσμός της.

Μια αρχική επισκόπηση των οικονομικών προγραμμάτων της Δημοκρατικής Αυτονομίας μας δείχνει ξεκάθαρα ότι δεν πρέπει να εκληφθεί ως μια τοπική προσέγγιση, αλλά μάλλον ως ένας δρόμος προς μια εναλλακτική μορφή για την ίδια την οικονομία σε παγκόσμιο επίπεδο, ο οποίος δρόμος βασίζεται στην αλληλεγγύη. «Έχουμε κάνει δικό μας ένα μοντέλο, το οποίο θα συμπεριλάβει τελικά ολόκληρο τον κόσμο, πρέπει να τον συμπεριλάβει. Αυτό θα το πετύχουμε αργά ή γρήγορα. Γιατί αυτό εκφράζει την επιτυχία της κοινωνίας.»

Περισσότερο φωτογραφικό υλικό εδώ.

Το παρόν κείμενο παρουσιάστηκε από τον Γιώργο Κολέμπα στην εκδήλωση "Η Κοινωνική Οικονομία Αγαθό για Όλη την Κοινωνία". Ολόκληρο το ηχητικό της εκδήλωσης εδώ:

και εδώ: Συζήτηση με τον Γιώργο Κολέμπα.

Δεν είναι ο Κουφοντίνας, είναι η ζωή η ίδια, φίλε

Νώντας Σκυφτούλης

Το ποινικό δίκαιο του εχθρού αποτελεί μια γνωστή καθεστωτική ερμηνεία και αφορά τη θεσμική θωράκιση του κράτους από τον κάθε φορά «εσωτερικό εχθρό», τον οποίο νομοκατασκευάζει προκειμένου να διευρύνει την εξουσία του στην κοινωνία, στους πολίτες και στα άτομα.

Το ελληνικό κράτος έχει τις ιδιαιτερότητές του, τις οποίες

εμείς γνωρίζουμε πολύ καλά και οι προηγούμενες γενιές ακόμα καλύτερα, και αφορούν στο βαλκανικό τρόπο εφαρμογής του ποινικού δικαίου του εχθρού – «χούγια» που έχουν να κάνουν με τη φοβικότητα που το διακρίνει απέναντι σε όσους το αμφισβητούν. Η φοβικότητα ασφαλώς πηγάζει από το γεγονός ότι υπάρχει ως τέτοιο (δηλαδή κράτος) επειδή το διέσωσαν οι ξένες ξιφολόγχες όταν αντιμετώπισε τον μέγα κίνδυνο στον Γράμμο και στο Βίτσι. Έκτοτε, όποιον και αν έχει εσωτερικό εχθρό, έρχονται αβίαστα στον νου και στην ψυχή του τα τεκταινόμενα σε αυτά τα βουνά, προκειμένου να εμψυχώσουν τη δράση του. Αυτός είναι ο λόγος που όταν βρίσκεται αντιμέτωπο με τον «εχθρό» παραλύει και τον διαχειρίζεται με πανικό αντικαθιστώντας τους ίδιους του τους νόμους και τους κανόνες με τη βία και τον ετσιθελισμό.

Τα παραπάνω αφορούν τα τελευταία δύο περιστατικά τα οποία, συμβολικά, αφορούν το ποινικό δίκαιο του εχθρού και τα οποία βιώνει, πραγματικά και όχι συμβολικά, ο Δημήτρης Κουφοντίνας.

Θα ξεκινήσω από το δεύτερο περιστατικό.

Η Νομική Σχολή απαγόρευσε την εκδήλωση που αφορούσε το αίτημα της άδειας του Κουφοντίνα. Και όχι μόνο απαγόρευσε αλλά ειδοποίησε το μηχανισμό της φυλακής να εμποδίσει τον Κουφοντίνα να μιλήσει στην εκδήλωση και ταυτόχρονα ενημέρωσε την αστυνομία να τη ματαιώσει περικυκλώνοντας τη Σχολή προκειμένου να εμποδιστεί η διέλευση των ανθρώπων που θα ήθελαν να πάνε στην εκδήλωση.

Είναι δραστηριότητες μιας Νομικής Σχολής αυτές; Μιας ελληνικής Νομικής Σχολής ναι, θα πω εγώ, διότι και το πανεπιστήμιο και η Νομική κατασκευάστηκαν όχι σαν απόρροια κάποιου διαφωτιστικού παραδείγματος αλλά επειδή έπρεπε να γίνουν στη βάση της αποφασης του ελληνικού κράτους να ακολουθήσει τις δομές των δυτικών κρατών. Το λέω αυτό διότι το πανεπιστήμιο υπήρξε η αιχμή του δόρατος ενάντια στον σκοταδισμό και το άσυλο για τη διακίνηση των ιδεών αποτελεί κατάκτησή του. Στην Ελλάδα συχνά πυκνά τα κόμματα αλλά και οι ηγεσίες όλων των ανωτάτων σχολών

ερίζουν για το άσυλο, αλλά όλοι καθολικά. Μηδενός εξαιρουμένου θεωρούν ότι η ελευθερία λόγου όχι μόνο επιτρέπεται, καθώς και η συνακόλουθη διακίνηση ιδεών, αλλά παραδέχονται με τυμπανοκρουσίες ότι αυτό είναι και το νόημα του ασύλου. Αυτό τον συλλογισμό τον τονίζουν ιδιαιτέρως προκειμένου να καταγγείλουν πράξεις βίας η αυτοάμυνας που γίνονται στους πανεπιστημιακούς χώρους με την ανοχή του ασύλου. Στην προκειμένη περίπτωση επρόκειτο για μια εκδήλωση καθόλου ιδεολογική, που να εμπίπτει στην ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, ούτε καν εκδήλωση «απαγορευμένου» λόγου, που να απαιτείται η ελευθερία λόγου που το άσυλο κατοχυρώνει. Ήταν μια εκδήλωση για την ανάλυση ενός ατομικού δικαιώματος θεσμικά κατοχυρωμένου από το κράτος, να το πω έτσι, πάνω στη δυνατότητα για την άδεια ενός κρατούμενου ο οποίος εξακολουθεί να είναι κρατούμενος. Μια εκδήλωση νομική αλλά και πιο νόμιμη πεθαίνεις, που λένε στο fb.

Σε αυτά που λέω εδώ δεν διαφωνεί η Νομική, είμαι σίγουρος. Με κανένα νομικό επιχείρημα παρά μόνο με πρόσχημα τις τεχνικές εργασίες που γίνονται στο κτίριο, δηλαδή με τον τσαμπουκά και τη βία, η εκδήλωση ακυρώθηκε.

Πάμε στο άλλο περιστατικό περί της απόρριψης αδείας.

Ακολουθούν ερωτήματα που το ελληνικό κράτος απαντάει και δεν απαντάει, ξύνει το «άδειο» κεφάλι του, κάνει τον αδιάφορο και σφυρίζει Δεξιά-Αριστερά.

Τι είναι ο Κουφοντίνας; Κρατούμενος στις φυλακές; Ναι, απαντάμε όλοι. Σαν κρατούμενος 15 χρόνια στις φυλακές έχει, όπως όλοι οι κρατούμενοι, το δικαίωμα άδειας, όπως αυτό έχει θεσπιστεί στην Ελλάδα και όπως όλοι οι κρατούμενοι κάνουν χρήση αυτού του δικαιώματος. Είναι σίγουρα κρατούμενος ο Κουφοντίνας ή είναι εν ενεργεία παραβατικός, «τρομοκράτης» κ.λπ.; Όχι, είναι κρατούμενος και αυτό είναι σίγουρο διότι είναι τρόφιμος στον Κορυδαλλό. Το κράτος τού απαντά ότι δεν δικαιούται άδεια όπως οι άλλοι κρατούμενοι, τον εξαιρεί. Του ζητάει επίσης να αλλάξει τις πολιτικές του απόψεις. Μα είναι

πολιτικός κρατούμενος; Όχι, λέει το κράτος. Τότε ποιες πολιτικές απόψεις να αλλάξει; Εδώ κυριαρχεί ο βαλκανικός ιρασιοναλισμός σε όλο του το μεγαλείο, τον οποίο τον είχα αντιμετωπίσει όταν με κατηγορούσαν για τη 17Ν και τους έλεγα ότι είμαι αναρχικός και όχι κομμουνιστής, άρα δεν μπορεί να είμαι 17Ν. *Είσαι χειρότερος*, μου έλεγαν. Ευτυχώς είμαι και εγώ Έλληνας και τις επόμενες μέρες ανακρίσεων τούς απαντούσα για τον Παναιτωλικό, τον Λεβαδειακό κ.λπ., γράφοντάς τους τελείως. Σου λένε ότι, με άλλα λόγια, είσαι εχθρός, έχουμε δύναμη, θα πας μέσα. Στην περίπτωση, όμως, του Κουφοντίνα έχουμε ήδη 15 χρόνια εγκλεισμού.

Όταν λοιπόν το κράτος και οι φορείς του έχουν τέτοιους κρατουμένους αίρονται σαν φευγάτοι από τον θεσμικό τους ρόλο και τη θέση τους παίρνει η ψύχωση. Έτσι μετατρέπεται ο κρατούμενος σε οιονεί παραβατικό και εχθρό και τον στρατοπεδεύουν σε μια γυμνή ζωή χωρίς ταυτότητα, άρα χωρίς ύπαρξη. Αφού δεν είναι κρατούμενος (με αντίστοιχες νομικές κατοχυρώσεις), δεν είναι ελεύθερος (έξω από τη φυλακή) να «τρομοκρατεί», τότε τι είναι και πού είναι ο Κουφοντίνας; Η κατάσταση εξαίρεσης, την οποία όλοι πατροπαράδοτα έχουμε βιώσει, είναι μια κατάσταση στην οποία η εξουσία επιβάλλει. Αλλά εδώ μιλάμε για εξολόθρευση, για μη ύπαρξη, διότι ο άνθρωπος σε μια σύγχρονη πολιτική κοινωνία είναι φορέας νομικών κατοχυρώσεων, είτε μιας θεσμισμένης κατάστασης είτε μιας θεσμίζουσας. Η δυνατότητα του κράτους να μετατρέπει μια ύπαρξη σε μη ύπαρξη, αυτή είναι η υπόθεση του Κουφοντίνα. Αυτό αφορά τον καθένα ή όχι; Είναι καλύτερα να περιμένουμε νέα διατάγματα εξαίρεσης που οδηγούν στη γυμνή ζωή;

Υ.Γ.1: Έχουμε υποστηρίξει στο παρελθόν, αλλά και στο παρόν, δεκάδες «ποινικούς» κρατουμένους ως προς τα δικαιώματά τους, με βαρύ ιστορικό, και σε ορισμένες περιπτώσεις έχουμε διαψευστεί, ενώ στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα δικαιώματα των κρατουμένων ήμασταν στην πρώτη γραμμή. θεωρήσαμε ότι τα προβλήματα των αδειών μπήκαν σε μια διαδικασία εδώ και χρόνια. Τελικά δεν είναι έτσι. Το ελληνικό

κράτος είναι αναξιόπιστο, το ίδιο και οι φορείς του. Εντάξει και αυτό. Αλλά το γεγονός ότι και οι καθηγητές πανεπιστημίου μετατρέπονται σε μπάτσους μάς βάζει σε σκέψεις για το τι προοπτική θέλουν για τα πανεπιστήμια. Μπορούμε να αναμένουμε, αλλά το να αναθεωρήσουμε τη στάση μας δεν πρέπει να είναι και πολύ μακριά απέναντι σε ένα κράτος αναξιόπιστο ως προς την τήρηση των κανόνων του.

Υ.Γ.2: Προς όλους και παντού να διαλαλήσουμε αυτή την αδικία και να πάρουμε στα χέρια μας αυτή την υπόθεση. Στην κυριολεξία μας αφορά όλους.

Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία…

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(?)

Ω, τι ωραια φιλοι μου, που είναι η μερα τουτη.
Νιωθω σαν να μου χαρισαν του κοσμου όλα τα πλουτη.
Μα αληθεια είναι πως αφραγκος ακομα παραμενω.
Για την ακριβεια… αευρος. Τα πλουτη δεν προσμενω.
Τα λεω και σε τραγουδι μου στην μπαντας μας. Συντομως,
θα ακουσετε και ολοι εσεις, πως ενας είναι ο δρομος:
Ουτε δοξα, ουτε χρημα, ουτε εξουσια.
Ελευθερια. Μοναχα ελευθερια.

Καποιοι θα πουν διαφήμιση στην μπαντα μας πως κανω.
Ενταξει, αυτό είναι αληθεια. Μα δεν το παρακανω.
Δεν λεω συνεχεια Αλφα Μπανγκ, και Alpha Bang και παλι?
Και ξανα παλι Αλφα Μπανγκ για να το μαθουν κι αλλοι.
Ειπα απλως την μπαντα μας, πως Alpha Bang την λενε,
και οσοι δεν μας ακουσαν καποτε ισως… να κλαινε.

Εχουμε και στο Facebook σελιδα να μας βρείτε.
Φωτο τους Νταλτον εχουμε, για να μην μπερδευτείτε.
Like να κανετε πολλα, πειτε το και σε αλλους.
Σε εφηβους, ενηλικες, αλλα… και πιο μεγαλους.
Να ερχεστε και στα live μας, μη νιωθουμε μοναχοι.
Και οι μουσικες μας όλα θα σας διωξουνε τα άγχη.

Ενταξει αν το βρισκετε αυτό… αλαζονεία,
παρτε το αλλιως και όλα αυτά… θα σας φανουν αστεια.
Ας παμε τωρα καπου αλλου. Δεν ξερω που ακομα,
μας ας ξεκινησουμε μαζι, με ένα… φιλι στο στομα.
Βλεπετε, μερικες φορες η ριμα δεν μου βγαινει,
και τοτε παω… στην ποιηση και παντα πετυχαινει.

Τι λεγαμε? Μπερδευτηκα και παλι σα μαλακας.
Ρε μηπως ειμαι ποιητης και στιχουργος της πλακας?
Σας βλεπω, μη μου κρυβεστε. Και το χαμογελο σας,
το ελαφρως ειρωνικο βλεπω στο προσωπο σας.

Ωραια λοιπον, νομιζετε πως για ελαφρα στιχακια,
είναι μοναχα η πενα μου, και για ποιηματακια,
λιγο ευθυμα, χαζουλικα, χωρις κανενα βαθος?
Φιλοι μου γελαστήκατε. Ξερω καλα το παθος.

Τα παθη μου εγω αρετη κοντευω να τα κανω.
Ενταξει του Νιτσε είναι αυτο, τον μαγκα μη σας κανω.
Βλεπετε, ειμαι ειλικρινής, σας λεω τις πηγες μου.
Αν ημουν αθλιος θα ελεγα, σκεψεις είναι δικες μου.
Αλλα και παλι, ολοι εσεις, ακομα μη… μασατε,
κολπο μπορει να’ναι κι αυτό. Να μην τα παρατατε.
Μπορει να ειμαι ειλικρινης… ταχα μου, ενώ στα αληθεια
να σας γελασω σκεφτομαι. Να λεω… παραμυθια.

Λοιπον τα νεα γρηγορα, γιατι περναει η ωρα:
Τροχαιο παλι εγινε, σε μια κατηφορα.
Σπασαν τα φρενα μιας νταλικας φορτωμενης,
και επεσε στο περιπτερο πανω, της κυρα-Λενης.
Σκορπισαν τσιχλες και καπνοι, τα γαριδακια όλα

κι ένα ψυγειο διελυσε, που ειχε coca-cola.
Η κυρα-Λενη ετυχως, προλαβε για να τρεξει,
πριν η νταλικα με ορμη, επανω της να πεσει.
Ο νταλικερης βρεθηκε να τα εχει κοπανησει.
Μα όπως ειπανε θα βρουν μονοι τους καποια λυση.

Νεα εχω πολιτικα, και αλλα για οικονομια.
Ποδοσφαιρο, κοινωνικα, και απ' την αστυνομια.
Και Life style εχω πολλα, και νεα από τις πιστες.
Αληθεια, τι να εγινε με της Λαγκαρντ τις λιστες?.

Όμως φιλοι συγχωρατε με. Τα υπολοιπα άλλη μερα.
Εχω ωραιο ραντεβου. Το περιμενω απ' την Δευτερα.
Παω ευθυς να ξυριστω. Να βαλω και κολόνια?
Χμ… Και στο μπαρ τι αραγε να πιω? Ουισκυ ή… μπυρονια?
Μεγαλα ερωτηματα αυτά. Μην το γελατε.
Λοιπον, εγω φευγω. Είναι αργα και να με… συμπαθάτε.

Στα λαιβ μας να ερχεστε ολοι σας στο Nosotros,
γιατι όταν παιζει η Alpha Bang, φωτια αρπαζει ο τοπος.
Το βλεπω θα με διωξουνε από εδω συντομως.
Σας ζαλισα με την μπαντα μας. Μα τι να κανω όμως?
Εστειλα σηματα καπνου, εστειλα περιστερια.
Σκεφτομαι πως στον ουρανο να το εγραφα με… αστερια.
Χαχα… Μαλλον τη ψωνισα. Λεω να σταματησω
Και καπου εδώ για σημερα λεω να σας αφησω.
Μισο λεπτακι μοναχα να παρω μιαν ανασα,
και ποιηματακι ομορφο ευθυς θα κανω πασα:

Μοναχά ελευθερία

Τι άραγε να είναι αυτό, και ας είναι ουτοπία,
που θα με φέρει λίγο πιο κοντά στην ευτυχία.
Προχθές αναρωτήθηκα που ήτανε αργία,
Κατέληξα προσωρινά. Μακριά από αυτά τα τρία:

Ούτε δόξα, ούτε χρήμα, ούτε εξουσία.
Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία.

Την άλλη μέρα η σκέψη μου, μου φάνηκε αστεία.
Κι είπα ίσως να κρύβεται άλλου η ευτυχία.
Της μάνας μου οι συμβουλές, με πήγαν προς τα θεια.
Μα δυστυχώς, όλα εκεί, ήταν απλώς γελοία.

Ούτε δόξα, ούτε χρήμα, ούτε εξουσία.
Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία.

Την έψαξα ανεπιτυχώς, στην ιδεολογία,
μα η πίστη πάντα μου έφερνε μια τρομερή ναυτία
Στις επιστήμες έψαξα. Και στη φιλοσοφία.
Οι δρόμοι με οδήγησαν, στην ιδία αφετηρία.

Ούτε δόξα, ούτε χρήμα, ούτε εξουσία.
Ελευθερία. Μοναχά ελευθερία.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com

Εκδήλωση: Χρόνος και Αυτονομία (audio)

Το ηχητικό από την 1η εκδήλωση του κύκλου εκδηλώσεων με θέμα τον Χρόνο που διοργανώνει το Περιοδικό Βαβυλωνία.

Πράξη 1η: Χρόνος και Αυτονομία

ΑΚΟΥΣΤΕ ΕΔΩ:

Ομιλητές:
Αλέξανδρος Σχισμένος (υποψήφιος διδάκτωρ φιλοσοφίας)
Γιώργος Σωτηρόπουλος (εκπαιδευτικός)
Συντονιστής: Γιάννης Ραουζαίος (συγγραφέας, κριτικός

κινηματογράφου)
και κύκλος συν-ομιλητών